

I Forstuen meddelte Pigen ham, at der var Besøg. Han gik alligevel ind og fandt en stor, fyldig, meget smuk men ikke længer ganske ung Dame med en kostbar Blaaræv hængende nede over Arme og Ryg.

Hun var ham ganske fremmed; men idet de saae hinanden, kom de uvilkaarligt begge to til at le. Damen — der blev forestillet som Fru Merck — var nemlig den Juvelerfrue, hvis Portræt han havde set i Karstens Froms Atelier; og hun genkendte hans Ansigt fra det samme Sted. Det gik tillige op for Jægermesteren, at det maatte være hende, han forleden havde vekslet Øjekast med paa Østergade, mens hun foer forbi i et flot Køretøj.

„Saa er det sagtens Deres Auto, der holder her udenfor,“ sagde han og fikserede hende lidt.

„Ja vist! Og Tak, fordi De minder mig om det.“

Hun fik sit Ræveskind lagt tilrette paa Skuldrene og spurgte imens, om man havde den Fornøjelse at se ham ved den store Modtagelse hos Karsten From næste Fredag. Hun hørte til sin Overraskelse, at hans Kusine ikke var indbudt.

„From har bedt mig om at komme; men Rigsdagsarbejdet lægger naturligvis stærkt Beslag paa os Folkets Mænd i denne Tid. Den politiske Situation er jo meget alvorlig. Man veed aldrig, hvad Øjeblik man kan blive kaldt til Konferencer af afgørende Betydning.“

„Naa ja — bliver De forhindret, gaar De næppe tabt af saa meget,“ sagde Fru Merck og rejste sig. „Der er ikke mere saa morsomt hos From. Det kan være godt nok med alle hans *tricks*; men man kan ogsaa faa for meget af Hr. Bajads.“

„Hans Selskaber har dog Ord for at være særdeles livlige.“

Fru Merck lo med en uciviliseret Latter og strøg sig over sine lange Handsker.

„Ja, der sker vistnok undertiden paa Hjemturen nogle smaa Forvekslinger mellem Parrene. Menneskene er jo ikke altid saa dydige, som de burde være.“

Hun sagde nu Farvel; og Jytte, der hele Tiden havde undgaaet at se paa hende, maatte følge hende ud.